

paa samme Standpunkt: at naar der er Tale om at forøge Skatterne, maa man holde sig til dem, der have bedst Raad til at bære Skatten. Det første Spørgsmaal i et Samfund maa blive, om man er velhavende nok til, at alle Mennesker kunne føre en menneskeværdig Eksistens, og Svaret derpaa er jo givet derved, at vi ere mere end dobbelt saa rige som for 100 Aar siden. Det næste Spørgsmaal bliver, om man fordeler Byrderne i Samfundet saaledes, at man skaaner dem, der have daarligst Raad til at bære Byrder. Det var Demokratiets Standpunkt i gamle Dage, ogsaa hos Venstre, men som man ikke i alle Tilfælde synes at være enig i nu. Naar man f. Eks. antyder en Skat som Spiritusskatten, kommer man til at staa i en ejendommelig Modsigelse, hvis man paa andre Punkter, som Tilfældet f. Eks. er indenfor Venstre, kæmper for mere Ædruelighed. Thi de Herre af Venstre, der ere Afholdsmænd, ere jo egentlig tvungne til af Partigrundsætninger at være enige i den nye Skat, og de ere jo nødsagede til som gode Partimedlemmer paa en vis Maade af Hensyn til Statskassen at ønske, at Forbruget ikke tager af. Det er en Modsigelse, som er yderst uheldig. Allerede set fra den Side forekommer Skatten mig at være meget farlig. Det er en Skat, der absolut tilslører det Forhold, som de Herrer ellers gerne ville have stillet skarpt frem, nemlig Kampen for større Ædruelighed.

Jeg vil ogsaa sige, at naar man taler om at spare — og det har man jo talt om i meget høj Grad her —, forekommer det mig, at Sparsommelighed ikke saadan uden videre kan knæsettes. Man maa i alt Fald vide, hvad man vil spare paa, og der er Omraader i Sparekommissionens Betænkning, hvor jeg i meget høj Grad beklager, at man har sparet. Det kan være, at de Herrer her ville synes, at det, jeg fremdrager, ikke er store Spørgsmaal; men det ligger i, at de Herrer ikke have Syn for Betydningen deraf. Jeg ønsker derfor at gøre mig til Defensor for denne Sag, at paavise, at det, der for dem synes lidet, og hvor man derfor kan spare, omend kun et lidet Beløb, det er for mig stort, det er for mig et Stykke af Danmarks Fremtid, et nationalt Spørgsmaal. Og naar man som jeg ikke har lokale Valgkredsinteresser, drives man uvilkaarligt til at opholde sig ved, hvad der er alment, hvad der er nationalt, og til at søge i videst mulig Grad at udvikle For-

staaelsen af de Sager, man gør sig til Defensor for.

Jeg vil her tillade mig at pege paa, at naar man fra Sparekommissionens Side bl. a. har rørt ved et finansielt set i sig selv ganske ubetydeligt Spørgsmaal som Tilskud til Idrætsbevægelsen, for hvilken jeg jo adskillige Gange har talt i denne Sal og ogsaa agter at tale i Dag, er Grunden efter min Mening den, at de Herrer af Sparekommissionen aldeles ikke have Øjet aabent for, hvilken fremtidig Værdi der ligger i Ungdommens fysiske Opdragelse. De Herrer have maaske aldrig deltaget i en Fodboldkamp eller overværet en Brydekamp, de have maaske aldrig foretaget en lang Spadseretur ad Landevejen, en ganske fortræffelig Sport, som jeg vil anbefale de Herrer Rigsdagsmænd, hvis de ville leve længe. Men naar de Herrer ikke have Lejlighed til at vurdere Idrættens og Legemsøvelsernes Betydning, komme de naturligvis let til, naar der skal spares, at ræsonnere som saa: Her staar 5,000 Kr., dem stryge vi saa at sige, jeg siger saa at sige, thi vel have de Herrer undt Idrættens 2,500 Kr.; men de have gjort det med den Motivering, at den faar kun disse 2,500 Kr., hvis private Bidragydere yde et lignende Beløb. Og naar man nu i Forvejen paa alle mulige Kanter søger at presse de private for Skatter og Afgifter, synes det ikke mig, at der i denne økonomisk trykkede Tid kan være meget Haab om, at den private Virksomhed paa Idrættens Omraade skulde vise sig særlig effektiv. Jeg tror, det vil vise sig, at man ogsaa her tænker paa det, der jo ogsaa er alle de Herrer Ord under denne Finanslovbehandling: Vi maa spare. Vi spare privat, og vi spare finansielt, i Statshusholdningen, vi spare overalt. Nu siger man, at det er en Nødvendighed at spare, men jeg beklager, at man netop har fundet Nødvendigheden her. Jeg spørger: Er det en større Nødvendighed at spare Penge til den Idræt, der repræsenterer et stort Stykke af Danmarks Fremtid, en fysisk kraftig Befolkning, en Befolkning, der vil være bedre i Stand til at bære de Opgaver, Fremtiden paalægger vor Nation, er det en større Nødvendighed at spare her, end det er f. Eks. at spare nogle af de Penge, der gives til Officersklubber? Kunde man ikke lige saavel tænke sig Sparsommeligheden udvidet til disse sidste som f. Eks. til Idrætsforeningerne? Man synes ikke at have Øje derfor, hvilket jeg beklager. Man synes